

ת"פ 31956/11/16 - מדינת ישראל נגד ש.א.

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 31956-11-16 מדינת ישראל נ' א'
בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מוטי חבה המאשימה

נגד
ש.א. ע"י ב"כ עו"ד מירב נוסבוים הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם, בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין תשל"ז-1977.
2. על פי כתב האישום, בתאריך 29.06.16 הגיעו הנאשם והמתלוננת למשרד הפנים בכפר סבא ולאחר שיצאו מהמקום התנהל ויכוח ביניהם במהלכו צעק הנאשם על המתלוננת, זרק את מכשיר הטלפון הנייד שלו על הרצפה, ניסה לזרוק עליה את התיק בו אחזה, דחף אותה, הכה אותה בפניה ואף נגח בה בראשה.
3. במענה לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי היה ויכוח בינו לבין המתלוננת אשר כלל צעקות קולניות אך לא כלל מגע.

ראיות הצדדים

4. מטעם התביעה העיד **מר ראובן (רובי) שמש**, אשר שימש בעת האירוע כמאבטח במשרד הפנים בכפר סבא. העד תיאר כי עמד בעמדת הבידוק, מרחק קצר מהאירוע (על מנת להבהיר את מיקומו שירטט העד שירטוט אשר סומן **נ/1**). לדבריו, ראה את הנאשם והמתלוננת יוצאים ממשרד הפנים, כאשר הנאשם מדבר בטלפון, מתעצבן ומתלהם וזורק את הטלפון הנייד על הרצפה, דבר שגרם להתנפצותו, ניגש למתלוננת,

מעיקף לעברה את התיק שלו ונותן לה "מעין נגיחה כזאת" באזור הראש עד ש4 אנשים נאלצו להפריד ביניהם. הוא תיאר כי המתלוננת נראתה מאד מפוחדת והוא ביקש ממנה להגיש תלונה. מנגד, הנאשם עזב את המקום ומאוחר יותר חזר על מנת לקחת את אופנועו.

5. העיד **רס"ל ברק משולם**, שוטר סיור בתחנת כפר סבא. הוגש בהסכמה דו"ח פעולה שערך (ת/2) שם מתואר כי העד הגיע למקום האירוע בעקבות קריאה. הנאשם והמתלוננת לא נכחו במקום כשהגיע ואת פרטיהם קיבל ממנהלת במשרד הפנים. שמע מהמאבטח על האירוע ועל כך שהנאשם נגח במתלוננת.

6. העידה **הגב' רביד שטיינפרס**, עוברת אורח אשר נקלעה למקום. בעדותה מתארת כי שמעה גבר צועק וראתה איש ואישה אשר מחזיקים בתיק וכל אחד מושך לכיוונו ואז הגבר נוגח באישה, דוחף אותה ומכה בפניה, היא מנסה לברוח ואנשים שהיו במקום הפרידו ביניהם. לשאלת התובע היא ענתה כי בטרם תקף הגבר, הוא השליך דבר מה מידיו. היא סיפרה כי מיד התקשרה למשטרה ודיווחה על האירוע.

7. העידה המתלוננת **גב' ע.ר.ק.**, תיארה כי היא והנאשם היו בני זוג באופן לא רצוף בתקופת הלימודים. היא נכנסה להריון לא מתוכנן מהנאשם והיו חילוקי דעות ביניהם בנושא זה, הוא רצה שתעשה הפלה אולם היא רצתה להשאיר את ההריון. בסופו של דבר ילדה ונתגלעו ביניהם מחלוקות שונות בעניין הילדה, בין היתר בעניין שמה. ביום האירוע הגיעו הנאשם והיא למשרד הפנים על מנת לבחון אפשרות לשינוי השם כבקשתו של הנאשם. לדבריה, פקידת משרד הפנים הבהירה להם כי מאחר ומתנהל הליך משפטי, העניין בעייתי והיא ביקשה מהם להמתין על מנת שתבדוק זאת. בעת שהמתינו התגלע ביניהם ויכוח נוסף ולנוכח ויכוח זה סברה כי אין זה הזמן להסכים לעניין שינוי השם. לדבריה, כתוצאה מכך התעצבן הנאשם, זרק את הטלפון שהיה בידו, שבר אותו והחל לתקוף אותה באמצעות תיק שהיה בידו, אותו הטיח בראשה וכן בעט בה, כשצעקה הגיעו אנשים שהפרידו ביניהם. היא מתארת כי לאחר האירוע פנה אליה המאבטח ואמר לה שתגיש תלונה במשטרה וכך עשתה אף עובדת עירייה שהייתה במקום. היא התקשרה לחבר שלה והתייעצה עמו, מאחר ולדבריה פחדה להגיש תלונה אולם בסופו של דבר, לאחר שהחבר שלה התייעץ עם המורה שלו, ניגשה לתחנת המשטרה והגיש תלונה בנושא.

8. העיד **מר א.ב.מ.** בן זוגה של המתלוננת מזה כשנה. לדבריו, במועד האירוע נשוא כתב האישום, התקשרה אליו המתלוננת, נשמעה נסערת וסיפרה לו שהנאשם תקף אותה והתלבטה עמו האם להגיש תלונה במשטרה והוא ייעץ לה לעשות זאת מאחר ואלימות היא קו אדום.

9. מטעם ההגנה העיד **הנאשם בעצמו**, תיאר תחילה את מצבו הרפואי הבעייתי עקב היותו קורבן לאירוע טרור שגרם להתפרצות מחלה טראומטית אשר מקשה על התנהלות חייו ולא מאפשרת לו לעשות מאמץ

פיזי גופני וכל מכה בגופו גורמת להסתבכות המחלה. הוא תיאר כי היה בן זוג של המתלוננת בעת לימודיהם במכללת שנקר, אולם נפרד ממנה על רקע פערם באמונה. לדבריו היה קשה למתלוננת לקבל את הפרידה ולכן נעשו ניסיונות לחזור ולהיות ביחד. באחת הפעמים קיימו יחסי מין לאחר שהמתלוננת אמרה לו כי היא מצויה ב"ימים בטוחים" בהם לא ניתן להיכנס להיריון. לאחר שנכנסה להיריון הוא התנגד להשארתו אולם לאחר שחלפו 40 יום החליט שהוא מקבל עליו את האבהות על הילדה שתיוולד. לאחר שנולדה נוצר סכסוך על שמה והדבר הגיע לדיון משפטי. לדבריו, לאחר שהמתלוננת הבינה כי בנושא זה בית המשפט נוטה לפסוק לזכותו, הציעה לו כי יפנו יחד למשרד הפנים ובהסכמה ישנו את שמה של הילדה. הוא הופתע מכך אך לאחר שנפגשו במשרד הפנים, שינתה המתלוננת את דעתה והודיעה שאין בכוונתה לשנות את השם. הוא אישר שאכן הפקידה במשרד הפנים הייתה זקוקה לזמן על מנת לבדוק את הנושא. הוא סבר שהמתלוננת עזבה את המקום ואז כשיצא ממשרד הפנים הופתע לראות אותה וכשראה אותה רצה להכניס את הטלפון לתיק וזה נפל לרצפה. הוא פנה למתלוננת ואמר לה שעדיין יש אפשרות לשנות את השם ואז החלה המתלוננת להשתולל ולצעוק עליו ותפסה את רצועות התיק שלו ומשכה לעברה, הוא משך בחזרה והיה ויכוח סוער ביניהם אך לדבריו לא נוצר כל מגע פיזי. המתלוננת קירבה את ראשה לעבר ראשו ואיימה עליו. הוא סבור שהעדים הוטעו מהסיטואציה של ויכוח סוער בינו לבין המתלוננת והניחו כי הוא זה שתקף אותה אך למעשה היא זו שתקפה אותו.

טיעוני הצדדים

10. ב"כ המאשימה, עו"ד מוטי חבה, טען כי על בית המשפט להעדיף את גרסת המתלוננת על פני זו של הנאשם משום שזו העידה מתוך רחשי ליבה וגרסתה נתמכת בשני עדי ראיה אובייקטיביים שאינם מכירים את המתלוננת או את הנאשם ובעדותם זכרו את פרטי האירוע ותיארו אותו באופן בהיר הגיוני ואמין ובאופן דומה לתיאור המתלוננת את האירוע. בנוסף הוגש דו"ח פעולה של שוטר שהגיע למקום וכן העיד בן זוגה הנוכחי של המתלוננת על כך שהיא התייעצה עמו כיצד לפעול והוא המליץ לה לפנות למשטרה. ב"כ המאשימה אף הפנה למזכר שהוגש, ממנו עולה כי עדה נוספת ראתה את האירוע וגם בפניה הביעה המתלוננת את התלבטותה האם להגיש תלונה. הוא הצביע על סתירות בין עדות הנאשם בבית המשפט לבין הודעתו במשטרה לעניין תיאור האירוע וכן הדגיש שהנאשם עומד על כך שלא היה מגע פיזי בין הצדדים וזאת בניגוד לעדות עדי הראיה. הוא אף סבור שהתנהלותה של המתלוננת שלא פנתה מיד למשטרה לא עולה בקנה אחד עם טענת הנאשם כי מדובר בתחכום של המתלוננת במטרה להשיג מטרות אחרות. לנוכח כל זאת הוא עותר להרשעת הנאשם במיוחס לו.

11. ב"כ הנאשם, עו"ד מירב נוסבוים, ביקשה מבית המשפט לבחון את התיק בעיניים זהירות וזאת למרות העובדה שישנם שני עדי ראיה אובייקטיביים. היא סבורה כי יש לבחון את התמונה בכללותה וליתן משקל לכך שמדובר בבני זוג המסוכסכים ביניהם ומנהלים הליכים משפטיים ולכן יש לחשוד בהתנהלות המתלוננת אשר לפתע מסכימה לדרישת הנאשם לשינוי שם ילדתם ומזמינה אותו למשרד הפנים ואז לפתע חוזרת בה מההסכמה. היא סבורה שגרסת המתלוננת לעניין פקידת משרד הפנים אינה סבירה, מאחר ואם אכן הפקידה היא שלא אפשרה את הרישום הרי שהנאשם היה כועס עליה ולא על המתלוננת. ולכן יש להסיק כי התנהלות המתלוננת הייתה פרובוקטיבית ומטרתה ליצור מצב שיאפשר לה הגשת תלונה כנגד הנאשם ואכן כיום היא משתמשת בכך בהליכים המשפטיים השונים. היא מצביעה על סתירות בין תיאור האירוע על ידי המתלוננת בבית המשפט לבין תיאור שנתנה בתצהיר שהוגש לבית המשפט לענייני משפחה. היא אף מצביעה על כך שבעת מתן הודעתה של המתלוננת במשטרה לא נצפה עליה כל סימן חבלה וכן היא מצביעה על סתירה בדברי המתלוננת עצמה בשאלה אם צילמה את החבלות אם לאו ולכן היא סבורה כי אין ליתן אמון בעדותה. בכל הנוגע לעדי הראיה היא סבורה כי אין מדובר בעדים שהגיעו לבית המשפט על מנת לשקר אולם לנוכח הפרובוקציה שיוצרה על ידי המתלוננת הם טעו לחשוב כי מדובר בתקיפה שבוצעה על ידי הנאשם בעוד מדובר בוויכוח סוער אותו יזמה המתלוננת. היא סבורה כי קיים ספק של ממש בכך שנוצר מגע פיזי בין הנאשם למתלוננת. היא מדגישה את עדות המתלוננת שלא העידה על כך שהנאשם נגח בה וסבורה שלא ייתכן שהנאשם נגח במתלוננת וזו לא ידעה לציין זאת. היא גם סבורה שגרסת הנאשם בכל הנוגע לנפילת הטלפון מסתברת יותר לנוכח מצבו של המכשיר היום. מנגד היא מצביעה על עדות הנאשם שלטעמה הינה קוהרנטית לכל אורך הדרך, אין בה כל סתירות. היא אף מזכירה את מצבו הרפואי של הנאשם שהתנהגות אלימה מצדו עלולה לסכן אותו. לנוכח כל זאת היא עותרת לזיכוי הנאשם ולו מחמת הספק.

דין והכרעה

12. מהראיות אשר הוצגו על ידי הצדדים עולה כי אין מחלוקת על כך כי הנאשם והמתלוננת היו בעבר בני זוג לפרקים והם הורים לילדה בת 6 אשר נולדה כתוצאה מהריון בלתי מתוכנן.
13. עוד משלביו הראשונים של ההיריון נתגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת בנוגע לאפשרות ביצוע הפלה ומעת לידתה של הילדה נוצרו סכסוכים שונים בין הנאשם למתלוננת בגינם מתנהלים מספר הליכים משפטיים בבתי המשפט.

14. ברקע לאירוע נשוא כתב האישום מצוי סכסוך בין בני הזוג באשר לשמה של הילדה, סכסוך שגם הוא מצוי בהליך משפטי בבית המשפט לענייני משפחה.

15. ביום האירוע המתואר בכתב האישום הגיעו הנאשם והמתלוננת למשרד הפנים בכפר סבא. לדברי המתלוננת הדבר נעשה על מנת שידברו ביניהם ויבחנו אפשרות ביצוע שינוי השם בהסכמה ולדברי הנאשם הגעתם למקום הייתה לאחר שהמתלוננת אמרה לו כי באותו מעמד ישנו את השם במשרד הפנים.

16. גרסת המתלוננת היא כי נאמר להם על ידי פקידה במקום כי לנוכח ההליך המשפטי שמתנהל בנושא לא ניתן לבצע את השינוי אך היא ביקשה מהם להמתין על מנת שתבדוק את הנושא. הנאשם גורס לעומת זאת כי עוד בטרם ניגשו לפקידה, חזרה בה המתלוננת מכוונתה הראשונית והביעה התלבטות באשר לשינוי השם ועל מנת לאפשר למתלוננת לשקול צעדיה וכן על מנת לבדוק את הנושא המשפטי ביקשה מהם הפקידה לצאת ולחזור מאוחר יותר.

17. האירוע המתואר בכתב האישום התרחש בעת יציאת הנאשם והמתלוננת ממשרד הפנים. לטענת המתלוננת, לאחר שאמרה לנאשם כי היא מעוניינת שהעניין יוכרע בהליך המשפטי, התעצבן הנאשם, זרק את הטלפון מידו והחל לתקוף אותה באמצעות תיקו עמו חבט בראשה וכן בעט בה ולנוכח צעקותיה הגיעו אנשים אשר הפרידו ביניהם. הנאשם טוען לעומת זאת כי סבר שהמתלוננת עזבה כבר את המקום וכשראה אותה על המדרכה מחוץ למשרד הפנים ובשל העובדה שאחז תיק וקלסר בידיו, נפל הטלפון מידו ואז פנה למתלוננת שעמדה במקום ואמר לה שעדיין ישנה אפשרות לשינוי השם וזו בתגובה החלה לצעוק עליו ואז החל ויכוח סוער אך ללא כל מגע פיזי מלבד העובדה שהמתלוננת ניסתה למשוך ממנו את התיק והוא משך אותו בחזרה.

18. הנאשם סבור כי המתלוננת טמנה לו מלכודת כאשר זימנה אותו למשרד הפנים בתואנה של הסכמה לשינוי השם בעוד בכוונתה הייתה לייצר פרובוקציה שתאפשר לה להגיש תלונה כנגדו על מנת לעשות בה שימוש בהליכים המשפטיים המתנהלים ביניהם בבית המשפט לענייני משפחה.

19. לבית המשפט הגיעו שניים אשר היו עדי ראיה לאירוע המתואר בכתב האישום. אין מחלוקת כי מדובר בעדים להם אין כל קשר למי מהצדדים ואין להם כל אינטרס במסירת העדות.

20. האחד - מר ראובן רובי שמש הינו מאבטח שעבד באותה עת במשרד הפנים בכפר סבא ואשר לדבריו חזה באירוע מתחילתו ועד סופו מטווח קצר ביותר. הוא מתאר שראה את הנאשם יוצא אל

מחוץ למשרד הפנים ובמהלך שיחת טלפון התעצבן וזרק את הטלפון שלו על הרצפה ואז התקרב למתלוננת, ניסה להשליך עליה את התיק ומאחר ולא הצליח נגח בה באזור הראש עד שהגיעו מספר אנשים והפרידו ביניהם. עוד הוא העיד כי לאחר האירוע הייתה המתלוננת מפוחדת והוא ביקש ממנה כי תגיש תלונה למשטרה. לשאלת ב"כ הנאשם בחקירתו הנגדית הוא אמר כי הוא בטוח במאת האחוזים כי הנאשם נגח במתלוננת ולא היה מדובר בוויכוח סוער בלבד.

21. השנייה - גב' רביד שטיינפרס אשר עברה במקום לצורך ביצוע קניות, שמעה את הנאשם צועק ואז ראתה את הנאשם והמתלוננת אוחזים בתיק וסברה כי מדובר בשוד אך מיד לאחר מכן ראתה את הנאשם מסתער על המתלוננת ונוגח בה, דוחף אותה ומכה בפניה, עד שהפרידו ביניהם, היא אף ראתה כי טרם החל בתקיפה השליך דבר שהיה בידיו. בחקירה הנגדית היא ציינה כי עמדה בסמוך לאירוע.

22. העיד אף בן זוגה הנוכחי של המתלוננת, מר א.ב.מ., על כך שהמתלוננת התקשרה אליו על מנת להתייעץ עמו בשאלה האם להגיש תלונה למשטרה כנגד הנאשם והוא לאחר התייעצות עם מורהו המליץ לה לעשות כך.

23. לאחר ששמעתי את כלל העדים ועיינתי במסמכים אשר הוצגו בפניי, הגעתי למסקנה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום מעבר לספק סביר.

24. נתתי אמון בעדותה של המתלוננת אשר ניכר היה כי היא מעידה באופן זהיר כאשר אינה מייחסת לנאשם מעשים שאינה יודעת באופן ברור מידיעתה האישית, כך הדבר כאשר נשאלה באיזה חלק מן הגוף השתמש הנאשם כשתקף אותה בראשה, ענתה שלא יודעת אם הדבר נעשה עם הרגל או עם היד. התרשמתי גם כי למתלוננת הייתה התלבטות אמתית בשאלה האם להגיש תלונה כנגד הנאשם אם לאו. לא מצאתי אף סתירה בין עדותה לבין התצהיר אותו מסרה לבית המשפט לענייני משפחה.

25. בנוסף, העידו כאמור, שני עדי ראיה שאינם בעלי עניין וחזו באירוע מקרוב. העדים מתארים באופן דומה את האירוע גם אם ישנם הבדלים מינוריים בפרטים, הבדלים שהינם טבעיים לשני בני אדם שונים החוזים באירוע מזוויות ראיה שונות. שני העדים עמדו בתוקף בעת חקירתם הנגדית כי היה מגע פיזי בין הנאשם למתלוננת בניגוד לטענת הנאשם.

26. אכן, המתלוננת בניגוד לעדים לא העידה על כך שהנאשם נגח בה באמצעות ראשו, אך גם היא טענה שתקף אותה בראשה אולם סברה שהדבר נעשה באמצעות ידיו או רגליו. איני סבור שיש כאן משום סתירה בין העדויות. שני עדי הראיה עמדו על כך שראו את הנאשם נוגח במתלוננת וגם היא סיפרה

על תקיפה בראשה. סביר כי בעת שהותקפה לא יכולה הייתה המתלוננת לאבחן באופן מדויק באיזה איבר מאיבריו של הנאשם בוצעה התקיפה.

27. מנגד, התקשיתי ליתן אמון בעדותו של הנאשם בכל הנוגע להתרחשות המתוארת בכתב האישום. בבית המשפט העיד הנאשם כי המתלוננת היא שיזמה את האירוע בכך שהחלה להשתולל ואף נייערה את התיק שהיה עליו, קירבה את פניה לפניו ואיימה עליו לכיוון הפנים באמצעות אצבעה תוך שהיא מקרבת אליו את ראשה לראשו. לטענות אלו אין כל זכר בהודעתו במשטרה (ת/3) והן בבחינת עדות כבושה ויש להתייחס אליה בהתאם. הוא עומד בתוקף על כך שלא היה כל מגע פיזי בינו לבין המתלוננת בניגוד ברור לעדויות עדי הראיה. המתלוננת ועדי הראיה העידו על כך שמספר אנשים נאלצו להפריד בין הנאשם למתלוננת בעוד שהנאשם אומר (עמ' 35, ש' 4-5): "אני לא חושב שהייתה הפרדה של עוברי אורח. היו אנשים מסביב שראו את המקרה". גם אם אקבל את טענת הנאשם כי עדי הראיה טעו בהבנת באירוע, אין כל סיבה לטעות בנקודה זו.

28. איני מקבל את טענת הנאשם כי מדובר ב"מלכודת דבש" אותה טמנה לו המתלוננת על מנת ליצור פרובוקציה שתהווה כלי בידה בסכסוכים ביניהם בבית המשפט. התנהלותה של המתלוננת אינה תואמת טענה זו. לדבריה, בהם נתתי אמון, פחדה להגיש תלונה וחששה מה"בלגן" שהדבר ייצור ורק לאחר שפנו אליה המאבטח ועובדת עירייה ואמרו לה להגיש תלונה ולאחר התייעצות עם בן זוגה החליטה לעשות זאת.

29. חיזוק לעדותה מצוי בעדותו של המאבטח, ראובן רובי שמש, אשר מתאר (עמ' 3, ש' 3-4 לפרוטוקול): "היא הייתה מאד מפוחדת...ביקשתי ממנה ללכת להגיש תלונה".

30. גם בן זוגה, א.ב.מ., העיד כי המתלוננת התקשרה אליו נסערת וסיפרה לו על ההתלבטות שלה באם להגיש תלונה למשטרה.

31. מהראיות אף עולה כי לא המתלוננת היא שזימנה את המשטרה למקום אלא העדה רביד שטיינפרס אשר העידה כי התקשרה מיד למשטרה ואף נשארה עמם על הקו עד הגיעם למקום.

32. גם אם בשלבים מאוחרים יותר נעשה שימוש כזה או אחר בהליכים משפטיים שונים בהגשת התלונה למשטרה בעניין זה, הרי שהתנהלותה של המתלוננת לאחר האירוע אינה מתאימה לטענת הנאשם. אילו היה מדובר בתכנית שהוכנה מראש לצורך כך, צפוי היה כי המתלוננת תזמן מיד משטרה למקום ולא תתלבט על כך. לא התרשמתי מעדות המתלוננת והעדים האחרים כי מדובר בהתלבטות מבויתת

אלא התלבטות אמתית שהייתה למתלוננת באם להגיש תלונה.

33. מכלול הראיות שהוצגו לעיל הביאו אותי לידי מסקנה כי אשמת הנאשם במיוחס לו בכתב

האישום הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

34. לנוכח האמור לעיל אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה בהתאם לסעיף

379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ז תמוז תשע"ז, 10/7/2017, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד רות שפיר, הנאשם וב"כ עו"ד מירב נוסבוים.